

Hồi 30

Bồng Được Của Báu

Chỉ thấy người té nằm trên đất, mình mẩy máu me lem luốc, y áo rách nát bết, trông tình hình đối phương vừa bị tra tấn thì phải.

Trần Gia Lân xéch ngược đôi lông mày kiếm, nói:

- Việc gì đã xảy ra như thế?

Ngô Hoảng Văn tiếp lời nói:

- Có lẽ đối phương vừa bị tra tấn...

Người ấy cứ thở hồng hộc, vùng vẫy ngóc đầu lên, miệng mấp máy nói không được rõ:

- Triệu gia từ đường... sư huynh Triệu... gia...

Chiếc đầu nghiêng sang một bên tắt thở luôn.

Trần Gia Lân cúi người xuống, giơ tay sờ vào tâm mạch của y một cái, sau đó lắc đầu nói:

- Chết rồi!

Ngô Hoảng Văn nói:

- Y nói đền thờ nhà họ Triệu và sư huynh, chẳng biết có nghĩa là sao?

Trần Gia Lân cau mày suy nghĩ giây lát, nói:

- Theo ta thì kẻ chết này ắt từ trong đền thờ nhà Triệu gì đó đào tẩu ra đây, y còn một sư huynh lọt vào tay đối phương...

Ngô Hoảng Văn nói:

- Có khi nào y có một sư huynh ở tại đền thờ nhà họ Triệu, mong rằng chúng ta nhận tin hộ cho y...

Trần Gia Lân khẽ gật đầu nói:

- Cũng có thể như thế. Nay tam đệ, người có biết đền thờ nhà họ Triệu ở đâu không?

Ngô Hoảng Văn gật đầu nói:

- Ta biết, đền thờ nhà họ Triệu cách nơi đây độ khoảng năm dặm, nơi đó rất hoang vắng.

Trần Gia Lân trầm ngâm nói:

- Chúng ta đến đó xem qua thế nào...

Mặt mày Vũ Diễm Hoa thay đổi liên tục, miệng mấp máy muốn nói lại thôi, thế nhưng Trần Gia Lân và Ngô Hoằng Văn không để ý tới nàng.

Ngô Hoằng Văn gật đầu nói:

- Được, đệ dẫn đường cho!

Vũ Diễm Hoa tiếp lời nói:

- Còn xác chết này thì sao? Bỏ y phơi nắng ngoài trời thì coi sao được, hãy tìm cách chôn cất y trước...

Ngô Hoằng Văn ngắt lời nàng nói:

- Theo ta thì không cần thiết, vì đây là đại lộ, sau khi trời sáng ắt phải có người phát hiện không sai, xóm trưởng nơi đây sẽ lo chôn cất y, nếu quả thực sư huynh của kẻ chết còn mắc nạn ở đền thờ nhà họ Triệu mà bọn mình không kịp đến đó giải cứu, e rằng lại chết thêm một người nữa.

Trần Gia Lân phụ họa nói theo:

- Tam đệ nói phải, chúng ta đi ngay, này Vũ cô nương!Ồ, Hoa muội, hẹn dịp sau gặp lại!

Vũ Diễm Hoa nói, giọng nũng nịu:

- Ta đi chung với hai người không được sao?

Trần Gia Lân liếc mắt nhìn nàng một cái, nói:

- Thôi được! Chúng ta đi!

Vũ Diễm Hoa mỉm cười nói:

- Ngự Lang ca, ta muốn nói một điều cho chàng nghe, chẳng biết có được không?

Trần Gia Lân nói:

- Nàng cứ nói đi!

Vũ Diễm Hoa nghiêm sắc mặt lại, nói:

- Quân tử mình triết giữ thân, không đặt chân vào chốn hiểm nghèo. Tục ngữ nói rằng *thị phi chỉ vì nói nhiều, phiền não thấy đều do hay lý sự*, ở chốn giang hồ này giáo quyết đa đoan, chẳng biết lai lịch kẻ chết này là thế nào, chúng ta có nên nhúng tay vào hay không?

Trần Gia Lân mỉm cười nói:

- Hoa muội nói rất có lý. Thế nhưng thân làm võ sĩ, có một số việc không thể trốn tránh. Nếu cứ mình triết giữ thân, há có xứng đáng với hai chữ võ sỹ? Chúng ta tình cờ gặp phải sự việc này, nếu buông tay không đếm xỉa tới, trong lòng ắt lấy làm bất an. Chớ nói nhiều nữa, chúng ta lên đường ngay!

Vũ Diễm Hoa không còn lý do gì tranh luận nữa, đành phải im lặng thôi.

Thế rồi, Ngô Hoàng Văn đi trước dẫn đường, Trần Gia Lân và Vũ Diễm Hoa thì chạy theo phía sau.

oOo

Đền thờ nhà họ Triệu là một ngôi kiến trúc kỳ cổ, ngoại trừ vào những ngày lễ tế tổ, hoặc là trong tộc có việc hội họp, ngoài ra ngày thường rất là vắng vẻ, chỉ có một cặp vợ chồng không con cái canh gác tại đây.

Đêm khuya canh vắng, vạn vật tịch lặng như tờ.

Dưới ánh sáng trăng đêm, người ta thấy vài bóng người xuất hiện trên hành lang ngoài điện đường, người đứng giữa là một lão nhân bịt mặt tóc bạc, hai bên phải trái lão nhân bịt mặt là hai phụ nhân trạc tuổi năm mươi, mặt mày âm trầm, còn hai hán tử áo đen thì đứng bên cạnh trụ cột hai bên phải trái hành lang, có một lão nhân mặc áo xám bị buộc chéo tay trên trụ cột hành lang, chiếc đầu lão nghiêng sang một bên, miệng sùi bọt máu.

Lão nhân bịt mặt tóc bạc đứng giữa lên tiếng nói:

- Viên Phi, ngươi có nói không thì bảo?

Lão nhân áo xám không trả lời gì hết, cứ thở hồng hộc mãi.

Một trong hai hán tử áo đen nắm tóc lão nhân áo xám, giật đầu lão lên, nói giọng nham hiểm:

- Lão ăn trộm, hãy trả lời tôn giả nào!

Mặt mày của lão nhân áo xám y như mặt quỷ dữ, mấp máy đôi môi rớm máu, nói giọng yếu ớt:

- Các ngươi cứ giết chết ta đi!

Lão nhân bịt mắt nói giọng lạnh lùng:

- Viên Phi, ngươi muốn chết lắm sao? Không dễ dàng như vậy đâu, nếu ngươi không nói, ta sẽ cắt từng mảnh thịt của ngươi ra, đến khi tắt thở mới thôi.

Lão nhân áo xám nghiêng răng kêu ken két nói:

- Chết bằng cách nào cũng là chết, Thần Ảnh Nhi Viên Phi ta... chẳng quan tâm chút nào cả. Các ngươi có thủ đoạn tàn ác gì cứ việc thi triển ra, các ngươi... sẽ gặp báo ứng cho mà coi.

Lão nhân bịt mắt cười hắc hắc một tiếng, nói:

- Lão tiểu tử, ta coi ngươi chịu đựng được bao lâu nữa. Hãy lột da của y ra, bắt đầu lột từ bàn chân trước.

Hai hán tử áo đen, cùng thò tay vào túi áo lấy một con dao găm mũi nhọn ra, cả hai người song song cúi người xuống bắt đầu động thủ lột da.

Oa! Oa!

Vài tiếng thảm rú nghe thật rùng rợn nổi lên ngay.

Máu từ dưới bàn chân từ từ chảy ra như những con rắn đỏ tươi bò lúc nhúc.

Hình như hai gã hán tử này xuất thân từ đồ phụ, trông thủ pháp họ nhanh gọn và lão luyện.

Tiếng thảm rú trở thành tiếng rên rỉ thảm thiết.

Toàn thân người của Thần Ảnh Nhi Viên Phi đang co rút lia lịa.

Hình như đây không phải là nhân gian, mà là địa ngục trong truyền thuyết, chỉ có quỷ dữ mới làm được những việc như thế mà thôi.

Lão nhân bịt mắt nói giọng lạnh lạnh:

- Họ Viên kia, ngươi có chịu nói hay không?

- Dừng tay lại!

Tiếp theo tiếng gầm thét, có một bóng người từ trên không lao xuống nhanh như cắt.

- Ai đó?

Hai phụ nhân trạc tuổi năm mươi đồng lúc gằm hét, chia làm tả hữu lượn mình bay tới.

Kêu xoẹt một cái, trên không có một đạo ánh sáng chớp nháy nhanh như cắt. Cả hai phụ nhân song song nhẩy lui ra ngoài hết.

Bấy giờ mới trông thấy rõ người không mời mà đến này là một thanh niên ăn mặc trang phục thôn quê, đầu đội nón rom.

Hai hán tử áo đen lột da người nọ lập tức đứng phắt dậy nhẩy lui ra sau hết, mặt mày đầy vẻ kinh ngạc.

Một trong hai phụ nhân thất thanh kêu lên một tiếng:

- Ngự Lang!

Lão nhân bịt mắt cất giọng lạnh lùng nói:

- Nói sao? Hắn chính là Ngự Lang ư?

Một phụ nhân có gương mặt khá xinh đẹp gật đầu nói:

- Bẩm cáo tôn giả, hắn chính là Ngự Lang Trần Gia Lân không sai chút nào.

Nghe phụ nhân gọi lão nhân bịt mắt bằng tiếng tôn giả, Trần Gia Lân động lòng nghĩ thầm: "Huyết Thần Đông Phương Vũ cũng từng được xưng là tôn giả, trông tình hình họ là một phe với nhau rồi, bấy giờ hắn sực vỡ lẽ rằng tại sao Vũ Diễm Hoa lại buông lời ngăn cản mình đến đây, té ra nàng đã biết người của phe nàng đang làm việc tại đây". Hắn thoát đưa mắt quét nhìn hiện trường một cái, sau đó lên tiếng nói:

- Đúng thế, tại hạ chính là Ngự Lang đây, chẳng hay các hạ xưng hô thế nào?

Lão nhân bịt mắt nói:

- Người chó thối mắc điều này, người thử nói mục đích người đến đây để làm gì trước đã?

Trần Gia Lân cất giọng lạnh lùng nói:

- Ta đến đây để ngăn cản hành vi vô nhân đạo của các người!

Lão nhân bịt mắt lạnh lùng nói:

- Ngự Lang, tốt hơn hết người chó nhúng tay vào...

Trần Gia Lân nói giọng cương quyết:

- Tại hạ nhất định phải nhúng tay vào mới được!

- Tại sao vậy?

- Vì hai chữ nhân đạo.

Phụ nhân điểm lệ nọ tiếp lời nói:

- Ngư Lang, người không nên đối địch với bản môn!

Trần Gia Lân thừa dịp hỏi ngược lại rằng:

- Các người thuộc môn phái gì vậy?

Phụ nhân không trả lời gì cả.

Lão nhân bịt mắt lên tiếng nói:

- Ngư Lang, ta quyết không để người phá hoại sự việc này được, biết điều thì rời khỏi đây ngay...

Trần Gia Lân nói giọng cương quyết:

- Không bao giờ có chuyện đó!

Lão nhân bịt mắt nổi giận ùng ùng nói:

- Nay Ngư Lang, người đã phá hoại biết bao nhiêu đại sự của bản môn, chớ chọc giận lão phu...

Trần Gia Lân lạnh lùng nói:

- Chọc giận người thì sao nào?

Lão nhân bịt mắt cất giọng nham hiểm nói:

- Lão phu sẽ bắt kể mệnh lệnh của chủ nhân, hạ thủ giết chết người trước.

Trần Gia Lân đánh liều nói:

- Vậy thì phải xem bản lĩnh của các hạ thế nào rồi.

Lão nhân bịt mắt nổi giận ùng ùng nói:

- Ngư Lang, có thật người hết muốn sống rồi ư?

Trần Gia Lân lạnh lùng đặng háng một tiếng nói:

- Phí lời vô ích, một là các hạ buông tha người này, hai là chúng ta cứ đánh nhau một trận.

Thần Ảnh Nhi Viên Phi gào thét nói:

- Ngư Lang tiểu hữu, xin người... ban cho lão phu một kiếm, kiếp sau lão phu sẽ đền đáp người...

Trần Gia Lân quay nửa người nhìn lão một cái, sau đó lại quay sang hướng lão nhân bịt mặt nói tiếp:

- Phàm là con người thấy đều có lòng trắc ẩn, các hạ đã sử dụng thủ đoạn cay độc như vậy để đối phó đồng đạo giang hồ, thần và người đều không dung thứ. Trông tình hình các hạ không chịu buông tha ư rồi, chúng ta đành động thủ phân cao thấp, xin các hạ hãy chuẩn bị, tại hạ phải xuất thủ vậy...

Nói xong, hần từ từ giơ thanh trường kiếm cùn đầu lên.

Lão nhân bịt mặt nói giọng kinh người:

- Ngư Lang, chớ tưởng rằng lão phu không dám giết người, ta đành liều mạng trái lệnh cấp trên quyết phải dạy cho người một bài học mới được.

Dứt lời, kêu xoẹt một tiếng, trường kiếm đã rút ra khỏi bao ngay.

Trần Gia Lân bước ngang ba bước chọn lấy một vị trí đứng.

Tức thì bầu không khí tại hiện trường trở nên khẩn trương vô cùng.

Hai phụ nhân luống tuổi và hai hán tử áo đen từ từ lui ra phía sau hết.

Trần Gia Lân thoát trông thấy khí thế của đối phương, bất giác giật nảy người lên. Công lực của lão bịt mặt này quyết không thua kém gì công lực của Thiên Ngoại Tam Ông chút nào. Phải nói rằng có lẽ là cao hơn đàng khác, mình có thể cứu thoát được lão nhân thoi thóp sắp chết này ra khỏi tay đối phương hay không vẫn còn là một vấn đề nan giải. Thế nhưng mình đã kéo cung rồi, cực chẳng đã phải bắn tên ra thôi, đành phải dốc toàn lực làm tròn phận sự.

A!

Tiếp theo tiếng gầm hét, hai bên song song xuất thủ, binh khí chạm nhau kêu keng một tiếng tức thì kiếm khí rạch xé hư không kêu veo veo nghe thật kinh hồn. Hai người lại nhảy lui ra phía sau, tuy đã đụng nhau một hiệp nhưng không phân thắng bại, cả hai bên đều giật mình kinh hãi luôn.

Họ thoát vừa lui ra phía sau, lập tức bước về chỗ cũ thủ thế chuẩn bị tấn công tiếp.

Trần Gia Lân suy nghĩ thật nhanh: “Nếu không tốc chiến tốc thắng, e rằng phe mình thiệt thòi. Chớ nói vấn đề cứu người làm gì, hiện giờ phe họ có năm người, phe mình thì Vũ Diễm Hoa quyết không xuất thủ, nàng không đứng về bên kia đối địch với mình là may mắn lắm rồi, vì nàng cũng là đồng bọn của họ. Có lẽ Ngô Hoằng Văn thì đấu chẳng lại hai phụ nhân nọ, kế hoạch định sẵn là cần Ngô Hoằng Văn thừa dịp hiện thân cứu người. Trông tình hình bây giờ khó thực hiện được ý muốn đã định sẵn...”

Hắn suy nghĩ đến đây, chuẩn bị sử dụng cú tuyệt chiêu của sư môn đối phó với lão nhân bịt mặt này.

Chiều kiếm này từng rạch toét ngực áo của Điền Ông là một trong Thiên Ngoại Tam Ông.

Thế rồi Trần Gia Lân vận khởi mười hai thành công lực.

Thình lình ngay lúc này...

Một âm thanh trầm khan có lực phá không vang tới nói:

- Cha chả! Lão già sợ vợ kia, không ngờ người lão niên đối tính trợ giúp Trữ Vương tác ác, quả thực đáng khinh bỉ hết sức!

Tất cả mọi người đều phóng mắt nhìn về hướng phát ra tiếng nói, nhưng chẳng thấy gì cả.

Thế nhưng Trần Gia Lân thì cả mừng vì hắn đã nhận ra giọng nói này chính là thốt từ miệng của Điền Ông chứ không còn ai xa lạ nữa, nghe khẩu khí lão và lão nhân bịt mặt này là bạn hữu đã quen nhau từ lâu thì phải.

Lão nhân bịt mặt cất giọng sang sảng hỏi:

- Ai đó?

Âm thanh của Điền Ông vang tới nói:

- Người chớ giả đồ làm ra vẻ hồ đồ nữa, chẳng lẽ người không nhận ra âm thanh của ta thật sao? Năm xưa người bị mù dạ xoa phạt quỳ gối cho đến canh năm, ai đã xin tội cho người?

Lão nhân bịt mặt nghe nói thế, bất giác lùi ra phía sau một bước.

Âm thanh của Điền Ông lại nói tiếp:

- Này lão già sợ vợ kia, ngươi lại làm trò bịt mắt, chẳng lẽ không gặp mặt người được sao? Già đến nỗi sắp phải vào quan tài nằm rồi, thế mà ngươi lại làm những việc thất đức như vậy, ta bảo đảm ngươi không được chết yên đâu.

Lão nhân bịt mắt căm phẫn nói:

- Lão già điên khùng kia, ngươi hết muốn sống rồi ư? Nếu là anh hùng thì hiện thân ra nào, xem ai không được chết yên đây?

Điền Ông cười há há như điên như cuồng nói:

- Lão tiểu tử, hãy ra đây, ta chờ ngươi ngoài này.

Lão nhân bịt mắt lạnh lùng nói:

- Lão điên khùng kia, chớ hấp tấp đi đâu thai làm gì, ngươi cứ chờ giây lát nữa, đợi ta giải quyết xong việc ở đây cái đã...

Điền Ông ngắt lời của lão nói:

- Tính ta vốn thì hấp tấp, chắc mụ dạ xoa của ngươi đã về miền cực lạc, bằng không làm sao mà ngươi dám mang theo nữ nhân gây sự như vậy, hãy coi chừng mụ dạ xoa hiển linh thì liệu lão tử ngươi có ứng phó nổi hay không?

Toàn thân lão nhân bịt mắt run lẩy bẩy, lão nổi giận ùng ùng, gầm rống nói:

- Lão điên khùng kia, miệng ngươi nói những lời thối hoắc!

Điền Ông quát kêu nói:

- Lão tiểu tử, ta phải đi bây giờ thôi, nếu ngươi không dám ra đây thì chính mụ dạ xoa đã hạ sinh ngươi!

Thiên Ngoại Tam Ông lại thốt ra những lời nói như thế, suýt nữa Trần Gia Lân phải bật cười lên.

Lão nhân bịt mắt nói giọng âm trầm:

- Ngươi muốn chọc tức lão phu rời khỏi đây ư? Lão phu không trúng kế ngươi đâu!

Điền Ông quát kêu một tiếng, nói:

- Chớ tự phụ làm gì, có ai thêm chọc tức ngươi đâu? Có cần ta mang diệu sự tại Nhạc Dương lâu ở năm xưa phanh phui ra không?

Người ngoại cuộc không thể nào biết diệu sự này là thế nào hết, nhưng khi lão nhân bịt mắt thoát nghe Điền Ông nói như vậy tức thì nổi giận ùng ùng, gầm hét một tiếng:

- Người dám ư?

Dứt lời lão quay sang nói với hai lão phụ rằng:

- Hãy coi chừng gã này!

Nói xong, lão lượn mình chạy ra ngoài luôn. Hai phụ nhân lượn mình lướt tới đứng ngay trước mặt Thần Ảnh Nhi Viên Phi, nhưng mặt mày của họ có vẻ hoảng hốt vô cùng.

Trần Gia Lân biết ngay Điền Ông đã cố tình tạo cơ hội cho mình, thế rồi hấn đảo mình lướt tới trước mặt hai lão phụ nói:

- Hãy tránh ra nào, bằng không tại hạ phải giết người đấy!

Lão phụ có gương mặt diễm lệ bỗng thò tay vào túi áo lấy một cái ống dài độ khoảng một thước ra khê hất phía trước nói:

- Ngươi Lang, ống Ngũ Độc Phi Mang này gồm có một trăm năm chục mũi (mang là gai nhọn), thấy máu phong hầu, liệu ngươi có khả năng thoát khỏi chăng?

Còn phụ nhân có gương mặt hơi xấu xí kia cũng móc túi lấy một ống tròn tương tự ra nói:

- Đây là Ngũ Độc Thần Sa, trong vòng phạm vi năm trượng không ai có thể thoát được hết.

Trần Gia Lân nghe nói thế bất giác run bắn người lên, đây là hai ám khí vô cùng độc hại, không thể cậy vào công lực kháng cự được hết, nhưng hấn cũng không vì thế mà buông tay được cả.

Trần Gia Lân ngẫm nghĩ giây lát, hấn quyết định mạo hiểm một phen. Chủ nhân đối phương từng hạ lệnh cấm họ đối địch với mình, bất kể là một nguyên nhân gì chắc hai lão phụ nhân này ắt không dám hạ sát thủ với mình đâu, đồng thời Vũ Diễm Hoa là phe của họ, đang còn ẩn nấp trong bóng tối. Nếu tình hình đến lúc nguy cấp, có lẽ nàng sẽ ra tay, vì nàng cũng vâng lệnh hành sự, luôn luôn theo dõi mình.

Hấn suy nghĩ đến đây đành đánh liều nói giọng lạnh lùng:

- Mong rằng hai vị chó cường ép tại hạ xuất thủ giết người!

Dứt lời, hấn từ từ bước tới...

Lão phụ nhân xấu xí nói:

- Đại tỷ, chúng ta...

Phụ nhân diễm lệ cau mày nói:

- Nhị muội, chúng ta không thể làm trái lệnh chủ nhân. Tôn giả vắng mặt, chúng ta cũng không thể quyết định được, đành chịu thôi!

Đứt lời hai phụ nhân song song lui ra phía sau hết.

Trần Gia Lân rung mình lạnh toát mồ hôi. Nếu quả thật đối phương liều mạng xuất thủ, dù mình có khá đến đâu chẳng nữa thì cũng có thể hủy diệt được một người, mà mình cũng phải bỏ xác tại chỗ. Nhìn thấy đối phương lui ra phía sau hần mới thở phào nhẹ nhõm, tức thì hần hất kiếm chặt đứt dây buộc Thần Ảnh Nhi Viên Phi ra.

Dây buộc vừa chặt đứt, Thần Ảnh Nhi Viên Phi liền ngã người ra trước. Trần Gia Lân đưa tay kẹp y vào nách, phi thân nhảy lên nóc nhà, chạy mất dạng luôn.

Hai hán tử chỉ là đệ tử hạ nhân đương nhiên không có tư cách nói gì cả, chỉ đứng tại chỗ trợn to hai mắt nhìn Trần Gia Lân rời khỏi mà thôi. Ra khỏi đền thờ nhà họ Triệu thì trời đã mờ mờ sáng.

Vũ Diễm Hoa lập tức rượt theo, nói giọng hót hổi:

- Ngươi Lang ca, chàng làm quá đáng hết sức, nếu họ chẳng vì nể mệnh lệnh của chủ nhân, chàng quyết không thể thoát khỏi độc thủ của Ngũ Độc Song Xu đâu...

Trần Gia Lân nói:

- Hai phụ nhân đó tên là Ngũ Độc Song Xu ư?

Vũ Diễm Hoa bỗng cảm thấy mình lỡ lời, lấy làm ân hận vô cùng, ngăn người ra tại chỗ không nói gì hết.

Trần Gia Lân lại hỏi tiếp:

- Lão nhân bịt mặt là ai thế?

Vũ Diễm Hoa lắc đầu nói:

- Ta không thể phụng cáo.

Trần Gia Lân biết rằng nàng quyết không chịu tiết lộ bất cứ điều gì đâu, thế rồi hần cũng chẳng hỏi tới làm gì, vì ngại lão nhân bịt mặt rượt theo, hần lập tức phi thân chạy về hướng hoang dã. Vũ Diễm Hoa vẫn chạy theo sau hần.

Trong lòng Trần Gia Lân lấy làm khó chịu vô cùng, nhưng cũng chẳng tiện mở miệng đuổi nàng đi. Chẳng mấy chốc họ chạy vào trong một cánh rừng rậm, thế rồi Trần Gia Lân đặt Thần Ảnh Nhi Viên Phi xuống.

Trông thấy hai chân bị lột da ấy, Trần Gia Lân bất giác rùng mình ớn lạnh tóc gáy.

Hắn cúi người sờ vào tâm mạch lão, thấy hơi thở thoi thóp, trông tình hình không còn cứu chữa được nữa.

Trần Gia Lân nghĩ bụng: "Mình phải hỏi đối phương vài lời để làm sáng tỏ tại sao họ đã tra tấn lão như thế".

Trần Gia Lân suy nghĩ đến đây lập tức điểm vào huyệt đạo đối phương, sau đó đặt tay vào huyệt Mạch Bác của lão, từ từ đẩy chân nguyên vào nội thể đối phương.

Chẳng mấy chốc, lão nhân bắt đầu thở đều đều lại, hai mắt cũng mở ra luôn.

Trần Gia Lân lập tức hỏi ngay:

- Các hạ tên là Thần Ảnh Nhi Viên Phi ư?

Giọng nói của lão nhân yếu ớt nhỏ như ruồi muỗi kêu:

- Đúng thế.

- Phải chăng các hạ có vị sư đệ đã đào thoát ra khỏi đền thờ nhà họ Triệu không?

- Phải, y... thế nào rồi?

- Chết rồi!

- Ồ!...

Đối phương kêu ồ một tiếng rất dài, đây là phương thức duy nhất tỏ ra lòng căm phẫn của y.

- Tại sao họ đã hạ thủ tàn hại các hạ như thế?

Thần Ảnh Nhi Viên Phi đưa cặp mắt vô thần chăm chăm nhìn vào mặt Trần Gia Lân, một hồi thật lâu, y mới gắng gượng thốt ra lời nói:

- Tiểu hữu... ra tay nghĩa hiệp, dù lão phu... có chết... song vẫn cảm kích tiểu hữu, lão phu có một báu vật lấy từ tay của... Giang Hồ Lãng Tử Bạch Y Nhân, chính đối phương cưỡng ép lão phu... xin biểu báu vật này cho tiểu hữu.

Nói xong, y dùng sức vươn cổ há mồm nhả một hạt châu màu trắng to bằng mắt rồng ra, sau đó nói tiếp:

- Đây là... hạt Thiên Niên Thiêm Châu...

Y nói tới đây, nhắm hai mắt lại, tắt thở luôn.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>